

L'amulet musical de Marco Mezquida

Parlem amb el teclista menorquí sobre el disc 'Talismán', la formació que l'acompanya i la seva perspectiva de l'escena jazz actual

Marco Mezquida | Juan Miguel Morales

23 discos gravats com a líder o colíder, 45 com a *sideman*, 11 més en qualitat de col·laborador i la participació més o menys estable en 20 duets, 15 trios, 27 quartets, 8 quintets, 3 sextets, un septet i 12 formacions orquestrals: les xifres que abandera **Marco Mezquida** fan feredat. Tot això a part de la seva pràctica de piano solo, faceta a la qual es lliura a la mínima oportunitat i amb la que ha obtingut una acollida espectacular.

Amb tot plegat, el músic ha descobert recentment un nou disc firmat en solitari -tot i que ha estat molt ben acompanyat per Aleix Tobías i Martín Meléndez-. Es tracta de *Talismán* (Autoeditat, 2020), un àlbum que suposa la retrobada amb la faceta del **Marco Mezquida** compositor i que va veure la llum el passat 9 d'octubre. L'autor el va presentar en directe a la Fira Mediterrània de Manresa, i es podrà tornar a veure aviat, el 6 de novembre, a la Sala Barts, dins del marc del Festival Internacional de Jazz de Barcelona.

TALISMAN by Marco Mezquida

Talismán, segons el mateix **Mezquida**, "és un disc per somriure, un disc que transmet sensacions positives", en consonància en com se sent. Un treball d'onze talls d'alta costura, treballats al costat de dos artistes amb qui fa temps que col·labora. "La personalitat d'uns músics com **Martín Meléndez** i **Aleix Tobías** m'inspiren per volar alt", explica l'autor, i és així

com ha concebut la majoria de temes del nou treball, pensant en la instrumentació de **Ravel's Dreams Trio** ?piano, violoncel i percussions?.

En aquest nou àlbum, més enllà de l'ambient jazz que envolta l'autor i tota la seva obra, s'hi troben també picades d'ullet al lirisme, als ritmes turcs o als ibèrics, com queda palès amb la cançó "No passis pena". I és que, per **Mezquida**, el jazz, i la música en general, no estan o no haurien d'estar tan encorsetades com molts semblen pensar: "Per ser considerat jazzman de vegades sembla que hagis de renunciar als trets de la música popular i a la teva identitat", comenta, tot reivindicant el mèrit dels artistes versàtils, amb la capacitat de fer melodies on s'hi vegin reflectides les seves influències musicals. Ell mateix, ha estat sotmès a crítiques que el situaven fora de l'escena jazz, per haver col·laborat en projectes com *Ravel's Dreams* o amb **Chicuelo**.

Tanmateix, **Mezquida** rebutja: "I un trio com **M.A.P.**? I el disc amb **Lee Konitz**? I la repassada que fem a **Beethoven** uns músics com **Masa Kamaguchi**, **David Xirgu** i **Pablo Selnik**? Si aquí no hi ha jazz de cap a peus, ja m'explicaran."

Marco Mezquida a la Fira Mediterrània de Manresa 2020 Foto: Txus García

L'escena jazzística

Una de les coses que més preocupa al músic sobre la concepció actual del jazz, és "el nivell de pretenció excessiu" que l'envolta, que relaciona amb la fredor que li provoquen algunes peces de músics actuals, en comparació amb artistes com **Coleman Hawkins**, **Sonny Rollins** o **Shirley Horn**. "Em sap molt greu que moltes vegades el jazz es relacioni amb la xerrameca i s'instal·li la idea que com més complex, millor", afegeix.

Si una cosa té clara **Mezquida**, és que tot i l'ambició de voler arribar al màxim de públic, no caurà en la temptació de "claudicar en la meua manera de fer i entendre la música". Per a ell, tant important és un concert a Robadoors 23 com al Lincoln Center de Nova York, i assegura no estar disposat a renunciar ni pedre cap dels dos.

Marco Mezquida Foto: Juan Miguel Morales

En efecte, **Marco Mezquida** ha tingut l'oportunitat d'anar-se'n a Nova York, a Amsterdam o a Copenhaguen en diverses ocasions, tal i com ho han fet companys del gremi, però sempre ha optat per quedar-se a Catalunya: "**Masa Kamaguchi** m'insistia molt: *Go to New York*, deia. Després d'un temps, quan va veure la feina que tenia a Catalunya ja no m'ho va dir més. La veritat és que ni als Estats Units ni a Dinamarca ni enlloc no he trobat altres músics amb el volum de feina i d'activitat que he tingut aquí," conclou. No obstant, l'artista té l'agenda plena de concerts al Japó i als Estats Units any rere any. És per això que, en preguntar-li si es considera un afortunat, no dubta en respondre un sí orgullós, però que matissa amb un "però ningú no et regala res". Segons ell mateix, ha hagut de treballar dur i "picar molta pedra" per arribar on és ara, i admet alhora que una de les claus del seu èxit rau precisament en l'equip que el rodeja i, especialment, en el mànager Julio Quintas.

Respecte a l'escena jazz en general, **Mezquida** augura una "carència d'artistes". Tot i ser conscient que hi ha més músics que mai, i molt ben preparats, l'autor creu que n'hi ha molt pocs de qui se'n pugui destacar caràcter i personalitat pròpies, que es distingeixin més enllà d'estils o gèneres. A més, assegura haver percebut certes envejes entre el cercle. "Crec que hauríem de procurar ser més col·lectiu i ser conseqüents ?i més en aquests moments en què la cosa està molt magra?, cal establir vincles per fer pinya", conclou el músic.

*Pots llegir l'entrevista completa de Pere Pons a **Marco Mezquida** al nou número del 440 Clàssica&Jazz.*